

František Kalenda

Pes, kocour a sirotek

Putování podivuhodné trojice skoro až na konec světa

Ilustrovala Renáta Fučíková

*Mému nejlepšímu a nejudatnějšímu zvířecímu příteli.
Ať odpočívá v pokoji.*

F. K.

Veškerá práva vyhrazena

© František Kalenda, 2016

Illustrations © Renáta Fučíková, 2016

www.meander.cz

www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-87596-66-1 (Meander – Ivana Pecháčková)

ISBN 978-80-7429-623-9 (Vyšehrad, spol. s r. o.)

František Kalenda

PES, KOCOUR a SIROTEK

Putování podivuhodné trojice
skoro až na konec světa

Ilustrovala Renáta Fučíková

Co jsi zač? pokřikoval mladší čtvernožec, když se běželi ukrýt nahoru na seník. *A co tu děláš s moji paní?* Martin neodpověděl. Zalezl do sena, schoukl se do klubíčka a zíral do trámův.

Na nádvoří výhled neměl. Jenom slyšel, jak se brána otevřela a dovnitř vtrhli jezdci na koních. Chlapec vytušil, že jsou černější než rubáše mrtvých, a vzpomněl si na tvář toho, kdo jim velí. Leon se k němu přitulil a položil mu hlavu na kolena. Kočka posedávala na kraji seníku, mrskala ocasem a tvářila se vzrušeně. Strach neměla. Soňa ano, třebaže jí – jak upozorňovala ta protivná šelma – nehrozilo nic víc než výprask. Jenže vracet se už nemínila.

Čekali. Usnout se neodvážili. Martin si přál na vlastní oči vidět, co se děje venku.

Otec Gaston vyčkával v příšeří, dokud se černým jezcům nepodařilo probudit jednoho ze spáčů ve strážnici. Za palisádou slyšel kletby a hádky. Někdo z nájezdníků dokonce navrhoval vzít pevnůstku útokem. Pak se hlídač brány přece jen vykolébal ven a zvedl závoru. Nádvoří vmžiku zaplnil tučet jezců. Koně byli skutečně černí jako uhel a kněz vzápětí vycítil, že nejsou o nic milosrdnější než velitel tlupy.

Mezitím se jim hrnul naproti vladyka s pochodní v ruce. Tentokrát ho nikdo nedoprovázel. Gastonovi blesklo hlavou, že zjizvenec a jeho družiníci si tohle nedopatření patřičně odskáčou. Pán věže měl náruč jako obvykle rozevřenou a už zdáli halekal: „Drahý pánové! No tak, pánové!“

Jezdci se utišili, jakmile z jejich středu popojela dvojice zahalená v černých pláštích. Nepřirozeně světlá kůže obou cizinců ve světle pochodní téměř plála, stejně jako vlasy barvy ohně toho napravo. Vlasy muže nalevo byly černější než křídla vran, jejich obličej se však daly rozlišit pouze obtížně. Gaston je dobře poznával. Nikdo nezpochybňoval, že právě oni se mají ujmout vyjednávání s vladykou.

„Můj posel vás našel rychle,“ uznal Jaroslav. „Byli jste tu hned. Museli jste tábořit někde blízko.“

„Nikdy nejsme daleko,“ ucedil ten černovlasý. Jeho rty se ani nepohnuly, nicméně bystrý pozorovatel by si brzy všiml, že když mluví, odezírá z hýbajících se rtů svého společníka. Bratra. „Kdepak je máš?“

„Nahore ve věži. Pojdte, dáme si něco k snědku. Pořádnou večeři. Nebo, hohó, raděj spíš snídani.“ Pán věže připojil úlisný úsměv. „Mám holoubátka. A nechal jsem porazit svini.“

„Chci je vidět!“ rozkázal černovlasý. „Zaveď nás nahoru. Roberte, ty zůstaň s našimi muži. Nikdo ať se ani nepokouší proklouznout ven.“ Obrátil se znovu k vladykovi. „Kdyby se některému z tvých vesničanů zachtělo vyprávně –“

„Vůbec ne!“ zapřísahal se Jaroslav s očividně menší sebejistotou. „Nikdo nemá ani tucha...“

Otec Gaston se nadechl. Věděl, co ho čeká a nemine, i když se mu do toho vůbec nechtělo. S odhaleným mečem vykročil pomalu na nádvoří. Domácí pán se chystal své hosty odvést do věže, ale všichni se zarazili, jakmile spatřili cizího muže v kutně. Ozbrojeného muže.

„Ty!“ Do toho jediného slova shrnul vladyka veškeré zděšení i veškerou nenávisť.

Oba údajní poutníci, kteří před pár dny navštívili jejich komendu, si johanitu měřili bez mrknutí oka. Jako by je ani nepřekvapovala jeho přítomnost v této končině.

„Jak si to mám vyložit?“ zeptal se ten černovlasý.

„Kluk tady není,“ oznámil kněz. „Poslal jsem ho pryč.“

„To není možný!“ Vladyka Jaroslav skoro vyprskl. „Zavřel jsem spratka do komory. Musí tam bejt!“

„To bych tam asi měl být s ním, co říkáš, Jidáši?“ ušklíbl se kněz. „Moji přátelé mi ho pomohli převézt pryč. Už je od téhle zrádné vsi na sto honů daleko a brzy bude v bezpečí v Olomouci. Těší mě, že ani nevíš, kolik tvých mužů zůstalo věrných bratrovi, kterého jsi dal zavraždit.“

„Ne, ne, ne...“ Pán věže ze sebe nic jiného nevymáčkl.

„Možná mluvíš pravdu,“ usoudil černovlasý jezdec poněkud posměšně. „Ale proč jsi tu zůstal ty?“

Duchovní se smutně pousmál. „Čekal jsem na vás. Mám pro vás jistý vzkaz od otce převora.“

Je s podivem, že tolik dnešních mládat nezná příběh o Jidášovi, největším zrádci v dějinách – ještě podlejší než Rolandův údajný přítel Ganelon, jenž věrného rytíře i vlastního krále zaprodal Saracénům. Jidáš prodal samotného Ježíše Krista, a to za třicet stříbrných a za vyhlídku lepšího zaměstnání. Nicméně zrada se nevyplácí. Svědomí a špatné spání ho nakonec dohnaly k tomu, že se na nejbližším stromě oběsil.

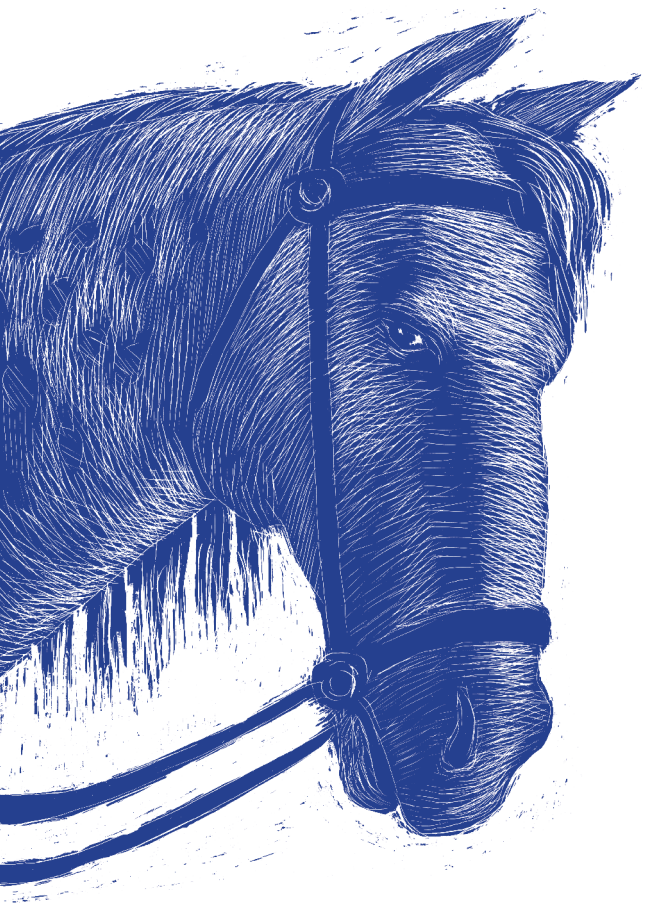
Křížácký meč se zableskl. Ničemní bratři vytasili zahnuté šavle. Otec Gaston tiše odříkal svou poslední modlitbu: *Miserere mei, Domine...*

Čekali dlouho, dokud lomoz a křik na nádvoří neutichl a koňská kopyta se nezačala od Jaroslavic opět vzdalovat. Věž zůstala opuštěná. Martin se Soňou vycítili, že je čas odejít, avšak nebylo jim do řeči. I Leon mlčel. Jen kočka otráveně zamňoukala.

Budeme tu tvrdnout ještě dlouho? stěžovala si. To seno strašlivě píchá.

*Smiluj se nade mnou, Pane.
Tak se modlí otec Gaston
ve své poslední hodině
slovy chorálu, aby mu Bůh
odpustil hříchy, jichž se snad
za života dopustil. Popravdě
řečeno, ne že bych ho někdy
spatřil dopouštět se hříchů.
Byl to počestný muž a necht
je mu země lehká.*

František Kalenda

Pes, kocour a sirotek

Putování podivuhodné trojice skoro až na konec světa

K vydání připravil Petr Matoušek

Ilustrovala Renáta Fučíková

Grafická úprava Filip Heyduk

V roce 2016 vydalo nakladatelství Meander – Ivana Pecháčková,
Zubatého 1, 150 00 Praha 5, www.meander.cz,
jako svou 177. publikaci a jako 101. svazek umělecké edice Modrý slon,
a

nakladatelství Vyšehrad, spol. s r.o.,
Víta Nejedlého 15, 130 00 Praha 3, www.ivysehrad.cz,
jako svou 1452. publikaci.
Vydání první. Stran 168

Součástí prvního vydání je 100 výtisků
číslovaných a signovaných autorem a výtvarníkem.

Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s.
Doporučená cena včetně DPH 368 Kč

ISBN 978-80-87596-66-1 (Meander – Ivana Pecháčková)
ISBN 978-80-7429-623-9 (Vyšehrad, spol. s r.o.)

Naše knihy žádejte u svých knihkupců, v našich e-shopech
na adresách www.meander.cz a www.ivysehrad.cz
nebo na adrese www.kosmas.cz,
případně na e-mailových adresách
nakladatelství@meander.cz a distribuce@ivysehrad.cz

Tento výtisk má číslo

.....
.....
.....